

Arrest

nr. 92 904 van 4 december 2012
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 25 juli 2012 en op 31 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 17 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN WEYENBERGE en van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. GUL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft tegen de bestreden beslissing twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 22 februari 2012 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 2 juli 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

2.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Shiva Nagar VDC (Village Development Committee), ward 8 in Chitwan district en bezit u de Nepalese nationaliteit. Vanaf het jaar 2060 (Nepalese kalender, stemt overeen met 2003-2004 volgens de Gregoriaanse kalender) baatte u een algemene voedingswinkel uit. Daar Maobadi u telkens opnieuw om donaties verzochten, kon u na een tijdje uw maandelijkse huur niet meer betalen. Na anderhalf jaar legde u de boeken neer. Daarna werkte u als landbouwer op de grond van de familie. In 2064 (2007-2008) werd u lid van de koningsgezinde RPP-N (Rastriya Prajatantra Party-Nepal). U stamt uit een maatschappelijk geëngageerde familie. Uw grootvader was nog dorps hoofd ten tijde van het panchayat-systeem. U voerde promotie voor de partij in uw district. Af en toe ging u naar een partijbijeenkomst in Kathmandu. Na de grondwetgevende verkiezingen van 28/12/2064 (10 april 2008) werd u geregeld met de dood bedreigd door YCL (Young Communist League, jongeren vleugel van de maoïsten) en/of Youth Force (jongeren vleugel van CPN-UML). Zij zouden u vermoorden indien u uw partij niet verliet. Op 20/8/2068 (6 december 2012) lichtte u de (medische) hulp post van het Rode Kruis in over uw situatie. Zij konden echter niets voor u doen zolang de Maobadi in de omgeving aanwezig waren. Op 7/10/2068 (21 januari 2012) organiseerde u een bijeenkomst op de markt in uw dorp. De meeting kaderde in een campagne van de partij om de bevolking warm te maken voor het herstel van de monarchie en de hindoestaat. Kort na aanvang verschenen 40 tot 50 personen, gewapend met stokken en kettingen. Zij vielen u en de andere toehoorders aan. Gezien de eerdere bedreigingen en afgaande op hun hoofdbanden met ster, vermoedt u dat het ging om aanhangers van YCL en Youth Force. De menigte stooft uiteen. Er vielen gewonden. U slaagde erin te ontsnappen. U begaf zich nog dezelfde dag naar Gaidakot in Nawalparasi district. U verbleef er een week bij een vriend. Ondertussen vernam u van uw echtgenote dat Dana Bahadur BK, een activist van YCL, en enkele kompanen u thuis waren komen zoeken. Zij bedreigden toen uw echtgenote en dreigden ermee u te zullen vermoorden wegens uw lidmaatschap van de RPP-N en de meeting die u in het dorp had opgezet. U vreesde voor uw leven. U verliet Nepal op 15/10/2068 (29 januari 2012). U reisde over land naar Delhi. U verbleef er een drietal weken bij uw oom. Op 21 februari 2012 nam u het vliegtuig van Delhi naar Parijs. Tijdens de reis maakte u gebruik van een (vervalst) Indiaas paspoort. Op 22 februari 2012 vroeg u asiel aan in België. U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument of enig ander stuk ter staving van uw vluchtrelaas.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er slechts weinig geloof gehecht worden aan de door u beweerde reisroute. U verklaarde met een vervalst Indiaas paspoort van Delhi naar Frankrijk gereisd te zijn (CGVS, blz. 7-8). U stelde zelf niet in het door u gebruikte paspoort gekeken te hebben en was dan ook niet op de hoogte van de naam en/of enige andere gegevens in het document. U kon niet zeggen of het door u gebruikte paspoort al dan niet een visum bevatte. Evenmin bleek u op de hoogte van het zagezegde doel van de reis (CGVS, blz. 7-8). Gelet op het grote risico dat u zou hebben genomen om door het luchthavenpersoneel in zowel India als Europa aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon en uw reisbedoelingen, kan er van u verwacht worden dat u hieromtrent meer details kan verstrekken. Bovendien blijkt uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal dat in de internationale luchthavens van Delhi en Parijs de identiteit van alle reizigers strikt en individueel wordt nagegaan. Uw verklaring dat u het paspoort zelf nooit in handen had en dat de smokkelaar het voor u toonde bij de douane (CGVS, blz. 7) is dan ook volstrekt ongeloofwaardig. Verder moet worden opgemerkt dat u geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van deze reisweg (vliegtuigtickets, boarding pass, bagagestickers). Voorgaande bevindingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Wat er ook van zij, de door u aangehaalde problemen (doodsbedreigingen van YCL en Youth Force ten gevolge van uw actief lidmaatschap van de RPP-N) zijn geenszins aannemelijk in het licht van de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie over de actuele politieke situatie in Nepal. Volgens

deze informatie bestaat er momenteel geen individuele vervolging in Nepal op welk niveau dan ook van (ex-)royalisten. Een enkele confrontatie tussen RPP-activisten en UCPN-M-kaderleden in Madi, Chitwan district op 26 april 2011, waarbij 14 RPP-activisten gewond zouden zijn geraakt, niet te na gesproken, werden er bijvoorbeeld voor 2011 geen geweldincidenten met royalisten teruggevonden. Hoewel u tot aan uw vertrek in Nepal uw hele leven in Chitwan-district woonde, aangaf politiek actief te zijn op het niveau van uw district en ook de plaats Madi u niet onbekend was, bleek u hier evenwel niet van op de hoogte (CGVS, blz. 2, 3, 11). Bijgevolg rijzen er ernstige vragen over de geloofwaardigheid van uw politiek profiel. Hieraan kan overigens nog worden toegevoegd dat algemene 'clashes' tussen activisten van uiteenlopende politieke partijen in Nepal geregeld voorkomen, maar dergelijke incidentele gebeurtenissen getuigen op zich niet van een gerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Zelf ging u niet akkoord wanneer u met bovenstaande informatie geconfronteerd werd. U stelde dat u aan de basis werkte, op dorpsniveau en dat u ook op dat niveau problemen ondervond. U bent de mening toegedaan dat dergelijke problemen op centraal (nationaal) niveau niet voorkomen (CGVS, blz. 11). Nochtans slaagde u er niet in ook maar één voorbeeld te geven van een aanhanger van de RPP-N die (in de afgelopen jaren) om politieke redenen zou zijn vermoord.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u zich niet elders in Nepal zou kunnen vestigen mocht u alsnog eventuele conflicten met lokale maoïsten uit de weg willen gaan. U stelde herhaaldelijk dat u op lokaal of op districtsniveau actief was. Uw argumenten dat de maoïsten op een uitgebreid netwerk kunnen terugvallen en dat uw dorpsgenoten u ook in Kathmandu zouden kunnen treffen (CGVS, blz.12), zijn weinig overtuigend in het licht van de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit blijkt dat gericht politiek geweld vanwege de Maobadi nog amper voorkomt in Nepal. Zij volstaan dan ook niet om een intern vluchtalternatief a priori uit te sluiten.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd is in kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. In het verzoekschrift van raadsman Van Weyenberge roept verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in.

De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.3. In het verzoekschrift van raadsman Gul roept verzoeker in een eerste middel de schending in van artikel 3 EVRM, in een tweede middel de schending van artikel 10 EG-Verdrag en in een derde middel de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3.1. De Raad wijst op de vaste rechtspraak bij de Raad van State die stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Daar waar verzoeker de schending van artikel 10 van het EG-Verdrag aanvoert, wordt geen omschrijving gegeven van de wijze waarop de verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou worden geschonden. Overigens ziet de Raad niet in hoe voormalig artikel 10 van het EG Verdrag, thans artikel 4 VEU, dat het beginsel van gemeenschapstrouw bevat, door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Het onzorgvuldig aangevoerde tweede middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3.2. In een derde middel voert advocaat Gul de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel dat de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Overigens niettegenstaande in het verzoekschrift de bijstand van een tolk Bengaals wordt gevraagd, wordt niet betwist dat verzoeker de Nepalese taal spreekt en uit Nepal afkomstig is. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker vermeldt dat hij in Nepal beschikt over een geboorteakte, een lidkaart van de RPP-N en een aanvraag tot bescherming van het Rode Kruis (gehoor p. 6-7, p. 12). Verzoeker beweert in het verzoekschrift Van Weyenberge dat hij wel documenten heeft bekomen die zijn identiteit aantonen, dat deze per mail zijn gekomen, maar niet kunnen worden afgedrukt en dat hij zijn identiteit wel aantoont, alsook zijn lidmaatschap. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker deze documenten niet voorlegt, noch hiervoor een aannemelijke verklaring biedt. Overigens ziet de Raad allerminst in waarom documenten die per mail zijn toegekomen niet zouden kunnen worden afgedrukt, noch wordt dit ook maar enigszins toegelicht. Verzoeker toont niet aan waarom hij in de onmogelijkheid is zijn identiteit genoegzaam aan te tonen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit kan hem aldus aangerekend worden en tast zijn geloofwaardigheid aan. Derhalve faalt verzoeker eveneens in zijn medewerkingsplicht.

4.2. Aangaande de reisweg, voert verzoeker in het verzoekschrift Van Weyenberge aan dat zelfs als de gevolgtrekkingen van het Commissariaat-generaal correct zouden zijn, dit geen enkel effect heeft op de waarachtigheid van het asielverhaal van verzoeker.

De Raad acht het ongeloofwaardig dat verzoeker als Nepalese burger met een vervalst Indiaas paspoort een intercontinentale vlucht kan nemen naar een EU Schengenland vanuit één van de belangrijkste internationale luchthavens met specifiek getrainde diensten voor het opsporen van vervalsingen, vijf op verschillende plaatsen doorgedreven emigratiechecks en meerdere controles door opgeleide airline officers. De efficiëntie van deze controles in het *Indira Gandhi International Airport* in New Delhi blijkt tevens uit het zeer laag aantal terugleidingen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Het is dan ook zeer weinig aannemelijk dat Nepalezen die vanuit India op de Schengenzone vliegen vanuit Indira Gandhi Airport niet individueel en grondig zouden worden ondervraagd over hun reisdocumenten. Indien verzoeker deze vijf individuele controles kon ontlopen dan dient hij dit nauwgezet toe te lichten. Zijn bewering over de gang van zaken bij al deze controles, met name dat de

smokkelaar hem niets getoond heeft van documenten, noch iets gezegd heeft omtrent de identiteit in het paspoort en dat de smokkelaar bij controle het paspoort toonde (gehoor p. 7), kan niet overtuigen nu het zou getuigen van grote nalatigheid bij vijf opeenvolgende onafhankelijke diensten. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij vanuit Delhi vertrokken is, minstens niet illegaal.

Aldus staft verzoeker noch zijn voorgehouden identiteit, noch zijn reisweg en wordt niet aangetoond wanneer hij zijn land van herkomst verliet, noch wanneer hij in België arriveerde. Verzoeker biedt hiervoor geen aannemelijke verklaring. Deze vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid en houden aldus eveneens een negatieve indicatie in wat de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreft.

4.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

4.3.1. Verzoeker meent verder in het verzoekschrift Van Weyenberge dat hij veel kon vertellen over: de datum van de laatste verkiezingen (28/12/2064), de nationale leider kon situeren, het aantal leden in het parlement en het programma van zijn partij kon uitleggen. Hij vernoemde ook duidelijk de datum en de redenen van de bijeenkomst van 12/02/1968 dewelke plaatsvond aan het gebouw van de Constitutionele Assemblée. Verzoeker meent dat het een schending van de motiveringsplicht inhoudt daar waar het Commissariaat-generaal niets over dit laatste gebeuren vermeldt en niet zegt of het correct is of niet, terwijl het essentieel is voor het asielrelaas.

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om zijn politieke profiel en hierop gesteunde vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse ook rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). In deze stelt de Raad vast dat verzoeker geen persoonlijke incidenten aanhaalt op de meeting op 12/02/1968 (Nepalese kalender), zodat de Raad evenmin inziet waarom het überhaupt nuttig zou zijn geweest dit eenvoudige gegeven te vermelden. Verzoeker is aldus niet ernstig waar hij meent dat dit essentieel zou zijn voor zijn asielrelaas. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545).

4.3.2. Daar waar verzoeker in het verzoekschrift Van Weyenberge nog wijst op het feit dat hij bescherming zocht bij het Rode Kruis, maar dat deze hem niet konden helpen en dat het Commissariaat-generaal ook met geen woord over dit gegeven rept, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt “Op 20/8/2068 (6 december 2012 [lees: 2011]) lichtte u de (medische) hulppost van het Rode Kruis in over uw situatie. Zij konden echter niets voor u doen zolang de Maobadi in de omgeving aanwezig waren.” Derhalve mist verzoekers opmerking feitelijke grond.

Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te

bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). Verzoeker is dan ook niet ernstig waar hij opwerpt dat de CGVS ook zelf had kunnen nagaan of verzoeker naar het Rode Kruis is geweest.

4.3.3. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ondergrondheid van verzoekers asielaanvraag.

4.4. Verzoeker beperkt zich aldus in het verzoekschrift Van Weyenberge tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van bepaalde aspecten ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het maken van verwijten naar het CGVS, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

Ten slotte waar verzoeker in het verzoekschrift Van Weyenberge verwijst naar *“profiel van verzoeker als een LTTE-verdachte voor de Sri Lankaanse overheid”* en zijn gegronde vrees voor de *“Sri Lankaanse autoriteiten”*, gaat de Raad ervan uit dat een onzorgvuldigheid aan de basis van deze materiële vergissing ligt.

4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich in een eerste middel in het verzoekschrift Gul op artikel 3 EVRM en wijst op de zaak N.A. tegen Verenigd Koninkrijk van het EHRM en meent verder *“Dat hij uitdrukkelijk verklaart dat zijn leven manifest in gevaar is in Nepal. Dat het daarnaast algemeen geweten is dat de veiligheidssituatie in Nepal verre van rooskleurig is”*.

5.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; zie ook Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Er kan voor de interpretatie van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet aldus nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

5.3. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift Gul naar het *“Arrest NA. V THE UNITED KINGDOM, 17 juli 2008, Application no. 25904/07”* en stelt dat hij een begin van bewijs heeft aangebracht en dat de Raad de bewijslast verkeerd heeft toegepast doordat hij *“geen onderscheid maakt tussen de bewijsstandaard voor personen die op generlei wijze behoren tot een kwetsbare groep die op systematische wijze het voorwerp uitmaken van een systematische praktijk van onterende behandelingen en personen die hier wel toe behoren”*.

Verzoeker blijft hierbij geheel theoretisch nu hij geenszins aanduidt, laat staan aannemelijk maakt, tot welke “kwetsbare groep die op systematische wijze het voorwerp uitmaakt van een systematische praktijk van ontorende behandelingen” hij dan wel zou behoren, noch aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een dergelijke systematische vervolgingspraktijk of een dergelijke kwetsbare groep. Voorts legt verzoeker evenmin uit welke bewijsstandaard dan van toepassing moet zijn. Daar waar verzoeker stelt dat hij dit had opgeworpen, blijkt dit niet uit het administratieve dossier. Verzoeker toont dan ook geenszins een situatie aan als aan de orde in het arrest van 17 juli 2008 (N.A. tegen Verenigd Koninkrijk).

5.4. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, a) en b) op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.5. In het verzoekschrift Gul stelt verzoeker nog dat het “algemeen geweten is dat de veiligheidssituatie in Nepal verre van rooskleurig is.” In zoverre hieruit al kan afgeleid worden dat verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoekers argumentatie is louter gebaseerd op zijn eigen bewering. Verzoeker toont aan de hand van concrete aanwijzingen, niet aan dat er in Nepal sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands conflict dat een ernstige bedreiging vormt voor het leven op de persoon van een burger. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

5.6. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.7. Verzoeker vraagt in het verzoekschrift Gul de bestreden beslissing nietig te verklaren. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

5.8. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK